

Άμισθοι κληρικοί: Δευτέρα με Παρασκευή δουλειά, Σαββατοκύριακο στην εκκλησία!

/ [Γενικά](#)

Ο καθηγητής, ο διάκονος ασθενών σε νοσοκομεία, ο τραπεζικός κι ο αστυνομικός

Τέσσερις ξεχωριστές ιστορίες, ένα κοινό: η αγάπη για το Θεό και την προσφορά στο συνάνθρωπο

Ο Ιωάννης Πετρίδης, για 30 και πλέον χρόνια, πηγαίνει κάθε πρωί στην τράπεζα που εργάζεται. Μια ολόκληρη ζωή. Πριν δύο χρόνια περίπου επέλεξε να κάνει μια αλλαγή. Να πραγματοποιήσει ένα νεανικό του όνειρο. Να γίνει κληρικός.

Από τότε συνεχίζει να πηγαίνει καθημερινά στη τράπεζα -εργάζεται σε κεντρική υπηρεσία μιας από τις τέσσερις συστημικές τράπεζες της χώρας- με ελάχιστες διαφοροποιήσεις στην εμφάνισή του. Το μαύρο ράσο τον περιμένει στο σπίτι του.

Έτσι, ο 55χρόνος πατήρ Ιωάννης Πετρίδης όλη την εβδομάδα βγάζει τα προς το ζην στη τράπεζα, από τη Δευτέρα έως και την Παρασκευή σε κανονικό ωράριο και το Σαββατοκύριακο αφοσιωμένος στα ιερατικά του καθήκοντα στην εκκλησία - στον ιερό ναό Παναγίας Θεοτόκου της Νέας Φιλοθέης.

Ο διάκονος, πατήρ Ιωάννης δεν είναι η μοναδική περίπτωση άμισθου κληρικού, δηλαδή ενός κληρικού που συνεχίζει να ζει από τη δουλειά του ή τα βγάζει πέρα με δική του ευθύνη. Σήμερα, μόνο στην περιφέρεια δικαιοδοσίας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, ανήκουν 14 άμισθοι κληρικοί -άλλος είναι καθηγητής σε σχολείο στα βόρεια προάστια, άλλος αστυνομικός -και η λίστα των επαγγελματιών δεν έχει τελειωμό...

Ο πρωτοσύγκελος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, αρχιμανδρίτης Συμεών Βολιώτης, μέσα από μια προσωπική εμπειρία του, μιλά για μια συνεχώς διευρυνόμενη τάση νέων κατά βάση ανθρώπων -πτυχιούχοι Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων οι περισσότεροι- «που προσέρχονται με πόθο για την ιεροσύνη, ενώ γνωρίζουν ότι η ένταξη τους στο μισθολόγιο της Ενιαίας Αρχής Πληρωμών αποτελεί απατηλό όνειρο...».

Η μικρή εξιστόρηση της προσωπικής εμπειρίας του π. Συμεών Βολιώτη έχει ως εξής: «Στο πλαίσιο της συστηματικής κατάρτισης και επιμόρφωσης των στελεχών της Εκκλησίας μέσα στις προκλήσεις της σύγχρονης εποχής έχει συσταθεί στην Ιερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών ένας επίσημος φορέας παροχής πιστοποιημένης εκπαίδευσης και επιμόρφωσης, το Ίδρυμα Ποιμαντικής Επιμόρφωσης της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών. Μέσα στα πολλά εκπαιδευτικά προγράμματα, που αναπτύσσονται από το Ίδρυμα, λειτουργεί και ένα ειδικό εργαστήριο υποστήριξης υποψηφίων κληρικών. Η εκπαίδευση είναι επίμονη και συστηματική, καθώς περιλαμβάνει εβδομαδιαίες εκπαιδευτικές συναντήσεις, και διαδραστικό πρόγραμμα κατάρτισης, το οποίο συνδυάζει αφενός μεν την θεολογική στοιχείωση (θεωρητικά θέματα) και την λειτουργική κατάρτιση (θέματα λατρείας), αφετέρου δε την πρακτική εκπαίδευση σε τομείς πρώτης γραμμής της εκκλησιαστικής διακονίας (συσσίτια, επισκέψεις σε αστέγους, αιμοδοσία, στέγες γερόντων, διακονία ασθενών στα νοσοκομεία κλπ.)».

»Είναι εντυπωσιακή η προσέλευση και συμμετοχή σε αυτό το πρόγραμμα νέων ανθρώπων, κατά κανόνα πτυχιούχων Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, οι οποίοι προσέρχονται με πόθο για την ιεροσύνη, ενώ γνωρίζουν ότι η ένταξη τους στο μισθολόγιο της Ενιαίας Αρχής Πληρωμών αποτελεί απατηλό όνειρο... Με δικά τους έξοδα, με πολύτιμο ελεύθερο χρόνο, περισσότεροι από 45 νέοι προσέρχονταν σε αυτές τις εκπαιδευτικές συναντήσεις, των οποίων τον συντονισμό και την ευθύνη είχα τα τελευταία δύο χρόνια με εντολή του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου, και έδιναν πραγματικά τον καλύτερό τους εαυτό, με μοναδικό και αποκλειστικό σκοπό να πραγματοποιηθεί κάποτε ο πόθος τους και η λαχτάρα τους να διακονήσουν τον Θεό και τον άνθρωπο».

Στο πλαίσιο αυτής της μικρής έρευνας, καταφέραμε να γνωρίσουμε από κοντά τέσσερις από τους άμισθους κληρικούς.

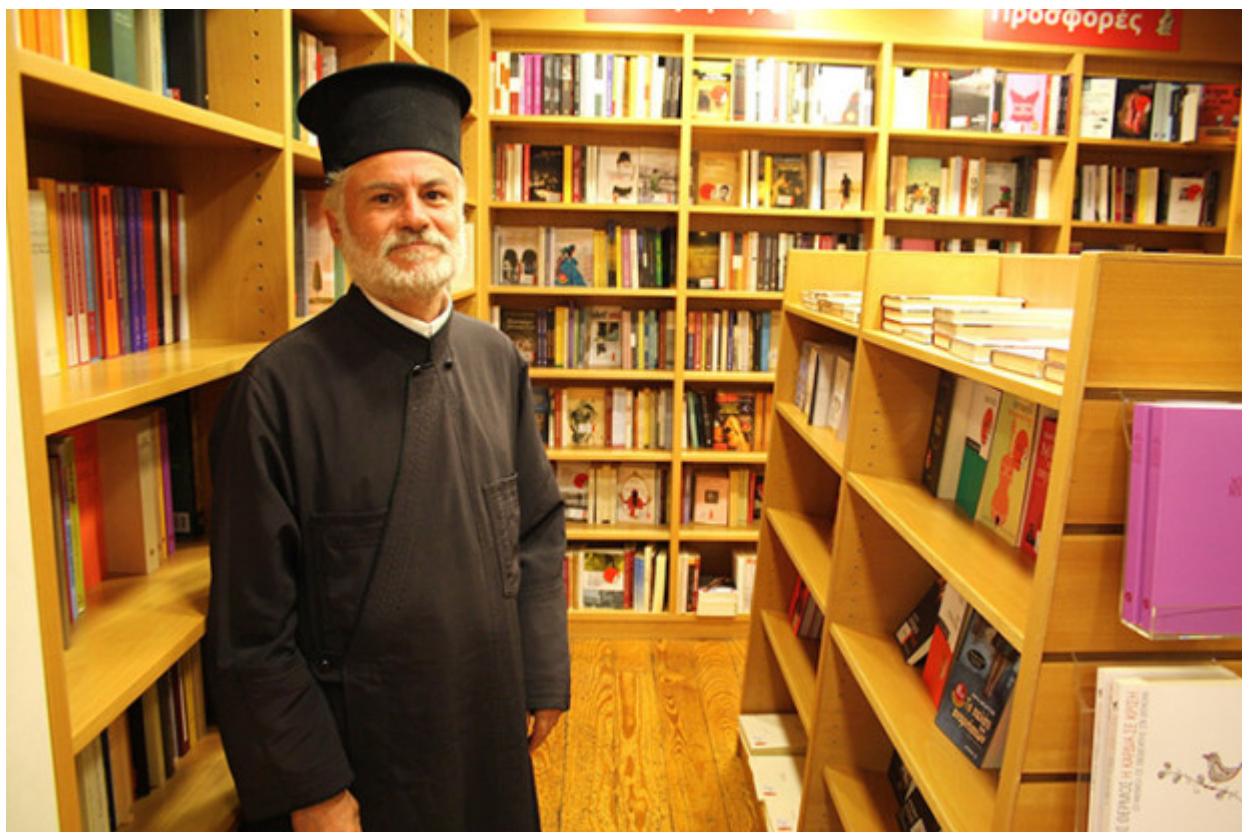
Ο καθηγητής

Συναντήσαμε πρώτο τον διάκονο π. Ιωάννη Λ., ο οποίος στα 53 του χρόνια εργάζεται ως καθηγητής μέσης εκπαίδευσης σε δημόσιο σχολείο των βορείων προαστίων. Παράλληλα, εδώ και δύο χρόνια υπηρετεί στον ιερό ναό Αγίας Παρασκευής στη Νέα Πεντέλη. «Η ιεροσύνη για μένα» μας εξηγεί, «ήταν και είναι μια στάση ζωής. Ήταν μια επιθυμία που είχα από μικρό παιδί αλλά τώρα ήρθε η κλήση του Θεού να ιερωθώ».

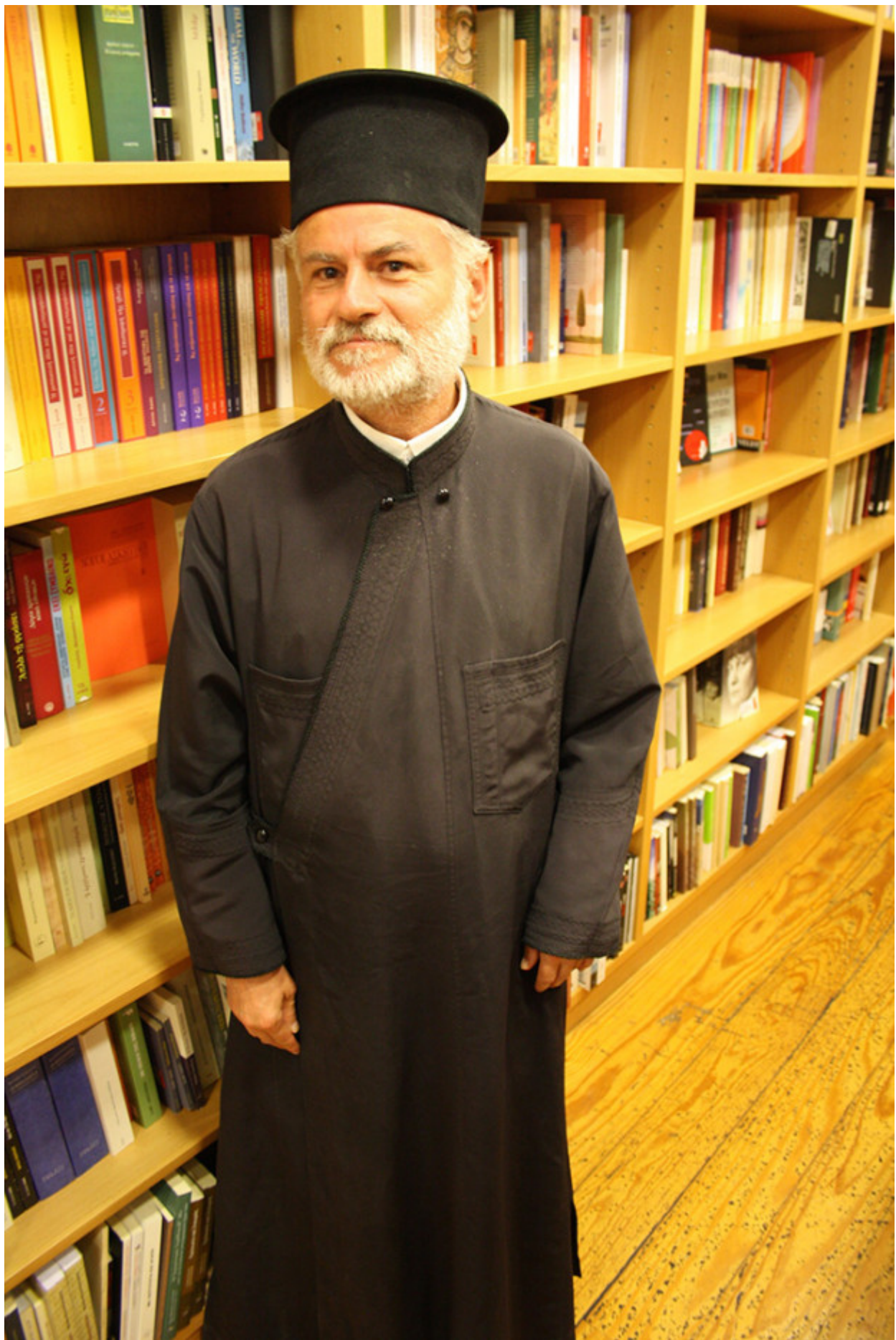
Η απόφαση ήταν δύσκολη γι' αυτόν, ειδικά από τη στιγμή που είναι έγγαμος. Το συζήτησε ωστόσο διεξοδικά με το οικογενειακό του περιβάλλον και τελικά εκπλήρωσε το όνειρό του. «Η σύζυγος και τα παιδιά μου στάθηκαν δίπλα μου, ενώ προϋπήρξε και μια πενταετής συζήτηση με τον πνευματικό μου. Κατόπιν λοιπόν ώριμης σκέψης υλοποιήθηκε αυτό το όνειρό μου».

Ανάλογη ήταν και η αποδοχή από το επαγγελματικό του περιβάλλον. «Μπορώ να πω πως οι συνάδελφοί μου με αποδέχθηκαν χωρίς καμία δυσκολία καθώς ήδη γνώριζαν από πριν πως είχα ιερατική κλήση. Δεν δυσκολεύτηκα καθόλου και αρκετοί με υποδέχθηκαν με χαρά και σεβασμό».

Δεν διαπιστώνει εξάλλου καμία διαφορά στη συμπεριφορά των συναδέλφων του, καθώς τον αντιμετωπίζουν όπως και πριν. «Με το που μπαίνω στο εργασιακό μου περιβάλλον όλοι λένε “καλώς τον πατέρα Ιωάννη”, έχω μία πολύ καλή αποδοχή».

Και οι μαθητές του όμως τον αποδέχθηκαν με μεγάλη χαρά και σεβασμό. Δεν λείπουν μάλιστα και αυτοί που τον συμβουλεύονται για διάφορα ζητήματα που τους απασχολούν. «Ερχονται κάποιοι που έχουν πνευματικές αναζητήσεις ή απορίες και με ρωτούν για παράδειγμα “πως αποφασίσατε να κάνετε κάτι τέτοιο;” ή “πως μπορεί να συγκεραστεί η θετική επιστήμη με την πνευματικότητα;”. Σε όλα αυτά τα θέματα, επειδή έχω τελειώσει και το Θεολογικό Τμήμα της Θεολογικής και το Χημικό της Φυσικομαθηματικής, έχω γνώση και τους εξηγώ ότι όχι μόνο δεν συγκρούονται, αλλά υπάρχει μια αλληλοπεριχώρηση μεταξύ τους».

Υπάρχουν βέβαια και δυσκολίες όπως μας λέει, ειδικά τον πρώτο καιρό. «Ακόμα και σε ένα εκκλησιαστικό περιβάλλον θα πρέπει να προσαρμοστείς, χρειάζεται χρόνος. Σαν νέος κληρικός θα πρέπει να κάνεις υπακοή στους αρχαιότερους, να έχεις υπομονή για να μάθεις τις ακολουθίες, την τάξη της Εκκλησίας και κυρίως να έχεις ταπείνωση. Όταν όμως μπαίνεις στο ιερό θυσιαστήριο και τελείς τις ακολουθίες, όλα είναι μία χαρά. Η ιεροσύνη είναι θυσία, είναι αγάπη, είναι Σταυρός και Ανάσταση».

Διάκονος ασθενών σε νοσοκομεία

Η δεύτερη συνάντησή μας έγινε στον προαύλιο χώρο του νοσοκομείου Σωτηρία, με τον διάκονο, π. Δημήτριο Φερεντίνο. Στα 37 του χρόνια διακονεί στο Ιπποκράτειο νοσοκομείο, στο ναό του Αγίου Λουκά δίπλα στον πατέρα Βασίλειο Κοντογιάννη. Χειροτονήθηκε μόλις πριν από τρεις μήνες, ενώ είναι έγγαμος και έχει και ένα παιδάκι δύο ετών.

«Τις ακολουθίες μου τις κάνω στον Άγιο Λουκά και μετά, επειδή είμαι αρκετά καινούργιος, παρακολουθώ τον πατέρα Βασίλειο πως κινείται μέσα στον χώρο, πως βοηθά έναν ασθενή, και προσπαθώ να μαθαίνω. Πολλοί απλά θέλουν να σου μιλήσουν, δεν ζητούν καν απάντηση, είναι η επαφή γι' αυτούς λυτρωτική».

Όπως υποστηρίζει η ιεροσύνη είναι κάτι που το ήθελε από παιδί. «Ο πατέρας μου ήταν ιερέας -συνταξιούχος πλέον-, και ήταν μεγάλος οδηγός για μένα. Ποτέ δεν μου είπε “γίνε” αλλά το παράδειγμά του έφθανε για να με τραβήξει στο δρόμο της εκκλησίας και της ιεροσύνης».

Αργότερα θέλει να διακονήσει σε νοσοκομείο, γι' αυτό προσπαθεί να προσφέρει όπως μπορεί, είτε μιλώντας με ασθενείς, είτε κρατώντας την εκκλησία ανοιχτή μερικές ώρες παραπάνω.

Όσον αφορά στη χρονική συγκυρία που επέλεξε για να μπει στους κόλπους της Εκκλησίας, δηλώνει πως γνώριζε από την αρχή ότι θα είναι άμισθος, αλλά δεν τον ενδιέφερε καθόλου. «Εγώ ήθελα να μπώ στην ιεροσύνη και με τις ελάχιστες δυνάμεις που έχω να προσφέρω ότι μπορώ και να είμαι κάτω από τη σκέπη του Χριστού μας. Ολα τα υπόλοιπα, Εκείνος τα φροντίζει».

Συνεχίζει μάλιστα, εξηγώντας μας πως δεν γίνεται κάποιος ιερέας για τα χρήματα. «Δεν μπορείς να γίνεις ιερέας απλά για να γίνεις, θα σε “φάει” μετά. Αν ξεκινάς μία δουλειά και δεν σου αρέσει, πόσο θα αντέξεις; Κάποιος άνθρωπος που έχει 40 - 50 χρόνια στην ιεροσύνη σημαίνει ότι το ήθελε, δεν μπορεί να είναι μόνο για τα λεφτά. Έχει πίστη μέσα του».

Μας περιγράφει, τέλος, εν συντομία τη σχέση του με τον Θεό. «Τον Θεό δεν τον βλέπουμε απευθείας. Όταν όμως σου στέλνει έναν καλό φίλο, έναν άνθρωπο που θα σου ανοίξει μία πόρτα, έναν ιερέα, έναν συγγενή, σημαίνει ότι σου δίνει το “Παρών”. Θα πρέπει λοιπόν να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά για να το δούμε, ότι δεν υπάρχει τυχαίο, είναι το θέλημα του Θεού».

Ο τραπεζικός

Τρίτο κατά σειρά συναντήσαμε τον διάκονο π. Ιωάννη Πετρίδη. Αν και τελείωσε εργοδηγός - μηχανικός αεροπλάνων, εργάζεται σε κεντρική υπηρεσία τράπεζας ως υπάλληλος γραφείου ενώ είναι και έγγαμος με δύο παιδιά.

Χειροτονήθηκε πριν από περίπου δύο χρόνια, και σήμερα στα 55 του χρόνια, υπηρετεί στο ιερό ναό Παναγίας Θεοτόκου στην Νεα Φιλοθέη. . «Προέρχομαι από μια οικογένεια που έχει παράδοση στην εκκλησία», μας λέει. «Ο παππούς μου ξεκίνησε χτίζοντας εκκλησίες και σε μεγάλη ηλικία έγινε καλόγερος. Και εγώ από πολύ μικρός ήμουν μέσα στην εκκλησία».

Μέσα του δεν σταμάτησε ποτέ να υπάρχει η επιθυμία να γίνει ιερέας. «Δόξα τω Θεώ, βρέθηκε η συγκυρία, χάρη στον σημερινό Αρχιεπίσκοπο και στην Ιερά Σύνοδο, και επιτράπηκε σε εργαζόμενους όπως εγώ που θέλουν να ιερωθούν, να δοκιμαστούμε και να γίνουμε ιερείς. Έτσι αυτό το παιδικό μου όνειρο έγινε πραγματικότητα και νιώθω σαν να ξαναγεννήθηκα».

Όπως μας εξηγεί, τα καθήκοντά του είναι υποχρεωτικά τα Σαββατοκύριακα, και κάποιες μέρες μεσοβδόμαδα -εφόσον πάντα του το επιτρέπει η εργασία του και σχολάει νωρίς- συμμετέχει κάθε Τετάρτη σε εσπερινό. Οι συνάδελφοί του όταν έμαθαν ότι θα χειροτονηθεί έσπευσαν να τον αγκαλιάσουν. «Όταν έχουν έναν άνθρωπο κοντά τους ο οποίος κρατάει έναν τύπο διαφορετικό από ότι ξέρουμε

στην κάθε δουλειά, αλλά ταυτόχρονα έχει και την ελευθερία να είναι μαζί τους, να συζητά, να αστειεύεται, τον αισθάνονται δικό τους άνθρωπο».

Περιγράφοντας τα όσα αισθάνεται, δεν κρύβεται η χαρά του για την απόφασή του. Επαναλαμβάνει πως νιώθει σαν να έχει ξαναγεννηθεί και τονίζει ότι αυτή άλλωστε είναι και η αγάπη του Θεού. «Την ιεροσύνη σου τη χαρίζει ο Κύριος. Μέσα μου πάντα το ήθελα να γίνω ιερέας και κάποια στιγμή αυτή η επιθυμία ήρθε και φούντωσε. Και ξέρω πολύ καλά και από άλλους κληρικούς ότι όταν μέσα σου κάτι φουντώσει, δεν μπορεί να σταματήσει με τίποτα. Παρά την ηλικία μου, νιώθω πάλι σαν έφηβος. Έχει φουντώσει η αγάπη μου για τον συνάνθρωπο, για την προσφορά. Μου ανοίγονται οι άνθρωποι πιο εύκολα, μου εκφράζουν απορίες τους πάνω σε πνευματικά ζητήματα και από την πλευρά μου προσπαθώ να βοηθήσω σε μια δύσκολη στιγμή, να παρηγορήσω, να προσφέρω ότι μπορώ».

Ο αστυνομικός

Τέταρτος και τελευταίος ήταν ο διάκονος π. Κωνσταντίνος Σπανός. Στα 29 του χρόνια διακονεί στον ιερό ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ηλιουπόλεως, ενώ την ίδια στιγμή υπηρετεί και στην Ελληνική Αστυνομία στη διεύθυνση Αμεσης Δράσης Αττικής. Στην υπηρεσία του πηγαίνει με τα ράσα, κάτι που όπως μας λέει επιτρέπεται κανονικά.

«Ενα μήνα πριν χειροτονηθώ ενημέρωσα τους προϊσταμένους μου για την απόφασή

μου και τους εξέφρασα την επιθυμία μου να παραμείνω στην υπηρεσία που είμαι, φορώντας το ράσο μου. Στην αρχή υπήρχε μια απορία αλλά στην πορεία το δέχτηκαν με πολύ χαρά. Με πολύ χαρά και σεβασμό, για την ακρίβεια, και δεν έχω κανένα απολύτως πρόβλημα».

Και αυτός με τη σειρά του μας εξηγεί πως η ιεροσύνη ήταν κάτι που ήθελε από μικρό παιδί όταν πήγαινε ως παπαδάκι στο ιερό. «Από μικρός είχα πολύ αγάπη για την εκκλησία. Στα σχολικά μου χρόνια όμως έδειξα μια κλίση και προς την αστυνομία για αυτό αποφάσισα να ασχοληθώ πρώτα με αυτή. Το βλέπω σαν προσφορά προς τον πολίτη, προς την κοινωνία. Επειτα ήρθε και η απόφαση να χειροτονηθώ, δεν υπήρξε κάποιο δίλημμα».

Όπως υποστηρίζει, εξαιτίας της απόφασής του χρειάστηκε να παραδώσει το όπλο του και να βρεθεί σε διοικητική υπηρεσία. Το επαγγελματικό του περιβάλλον όμως δέχθηκε την απόφασή του με μεγάλη χαρά και σεβασμό.

«Θα μου μείνει αξέχαστη η πρώτη μέρα που πήγα με το ράσο στην υπηρεσία. Όλοι με αγκάλιασαν και μου έδειξαν σεβασμό και αγάπη. Πλέον το απολαμβάνω κάθε μέρα. Με χαιρετούν όλοι με πολύ σεβασμό, ακόμα και οι ταξίαρχοι άλλων υπηρεσιών».

Αυτά τα συναισθήματα απολαμβάνει και στο οικογενειακό του περιβάλλον, με τη σύζυγό του και τους συγγενείς του να τον στηρίζουν με μεγάλη χαρά σύμφωνα με τα λεγόμενά του. «Το συζήτησα διεξοδικά με τη σύζυγό μου πριν πάρω αυτή την απόφαση και μου είπε πως με στηρίζει απόλυτα».

Εχουν υπάρξει βέβαια και στιγμές που τα δύο του καθήκοντα έχουν συγκρουστεί μεταξύ τους. «Κάποιες φορές τυχαίνει μια εργάσιμη μέρα να είναι και μεγάλη γιορτή, με αποτέλεσμα να πρέπει να λείπω από την υπηρεσία μου για να πάω στην εκκλησία. Βρίσκουμε όμως τη λύση και αν και λόγω θέσης πρέπει να δίνω το «παρών» το πρωί, πηγαίνω κατ' εξαίρεση απογεύματα. Σε ηθικό επίπεδο, ωστόσο, δεν έχει υπάρξει σύγκρουση ποτέ».

Κώστας Τσαούσης, Ανδρέας Γιαννόπουλος, Νικήτας Καραγιάννης, Φωτογραφίες: Νικήτας Καραγιάννης

Πηγή: romfea.gr